

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. E.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018 č.j. CPR-29062-9/ČJ-2017-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 9. 2017 č.j. KRPA-339746-20/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nedošlo ke zjištění skutečného stavu věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu ani všech rozhodných skutečností svědčících ve prospěch i v neprospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Dále žalobce namítl, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s námitkou nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který se nacházel nelegálně na území České republiky pouze tři dny po skončení jeho schengenského víza, kdy z jeho počínání je patrné, že učinil vše, co bylo v jeho silách k legalizaci pobytu. Žalobce si podal žádost o vízum za účelem strpění, tři dny potom, co mu skončilo schengenské vízum, se ihned dostavil ke správnímu orgánu, aby jeho situaci řešil, tedy dobrovolně se dostavil k odboru cizinecké policie, která však nikterak nezohlednila situaci v jeho domovském státu ani skutečnost, že se nacházel nelegálně na území pouze tři dny, a poskytnul správnímu orgánu maximální součinnost. Žalobce rovněž odkázal na zásadu dle § 2 odst. 4 správního řádu a na tři rozhodnutí žalovaného vydaná dle žalobce v totožných případech (rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017 č.j. CPR-11801-2/ČJ-2017-930310-V240, ze dne 14. 6. 2017 č.j. CPR-12024-4/ČJ-2017-930310-V238 a ze dne 2. 3. 2017 č.j. CPR-29750-3/ČJ-2016-930310-V240). Správní orgány dle žalobce nikterak nereflektovaly, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením; v této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu; absencí zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak i jeho rodinných příslušníků pak mělo dojít ke způsobení nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí. Žalobce dále vyslovil přesvědčení o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření; jak samotná forma uloženého opatření, tak i délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce poukázal na fakt, že na území České republiky pobýval neoprávněně pouze tři dny, kdy s ohledem na snahu si zde legalizovat pobyt podniknul veškeré možné kroky, aby správní vyhoštění bylo v naprostém rozporu s § 119a odst. 2, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců. Stejně tak délka správního vyhoštění je dle žalobce zcela nepřiměřená okolnostem případu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že postupoval v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí žaloby.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 31. 5. 2018 žalobce setrval na svých názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se tohoto jednání nezúčastnil, ve své omluvě pak odkázal na svoje vyjádření k žalobě.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 9. 2017 č.j. KRPA-339746-1/ČJ-2017-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne

19. 9. 2017 č.j. KRPA-339746-12/ČJ-2017-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 19. 9. 2017 č.j. KRPA-339746-13/ČJ-2017-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 9. 2017 č.j. KRPA-339746/ČJ-2017-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 9. 2017 č.j. KRPA-339746-20/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 5. 10. 2017 včetně jeho doplnění ze dne 14. 10. 2017, závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 14. 2. 2018 č.j. MV-270-2/OAM-2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018 č.j. CPR-29062-9/ČJ-2017-930310-V240.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce, občan Republiky Uzbekistán, obdržel maďarské schengenské vízum typu C, č. 001833414, platné od 31. 8. 2017 do 15. 9. 2017 s počtem vstupů: 1, délka 14 dnů. Žalobce letecky přicestoval z Uzbekistánu (Taškentu) do Paříže dne 5. 9. 2017. Dne 6. 9. 2017 letěl z Paříže do Maďarska, kde v Budapešti strávil dvě noci a dne 10. 9. 2017 jel autobusem z Budapešti přímo do Prahy. Dne 19. 9. 2017 v 10.20 hodin se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně k vyřešení oprávněnosti svého pobytu na území České republiky. Téhož dne správní orgán prvního stupně zahájil s žalobcem správní řízení o uložení správního vyhoštění. Při svém výsledku žalobce mimo jiné uvedl, že mu vypršelo vízum a chtěl zlegalizovat svůj pobyt. Ví, že je tady neoprávněně. Přišel s dalšími třemi přáteli, jsou to také Uzbeki. Seznámili se v letadle cestou z Uzbekistánu do Paříže. Do České republiky přicestoval za prací, jedná se o jeho první návštěvu zde. Maďarské vízum si sjednal v Uzbekistánu v Taškentu na konzulátu. Vízum si zařídil sám, neumí odpovědět, z jakého důvodu si sjednal maďarské vízum. Neví, zda s maďarským vízem lze v České republice legálně pracovat. Je si vědom, že v České republice je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Legalizovat pobyt v České republice chce jenom proto, že se mu tady líbí. V Uzbekistánu mu nehrozí stíhání policií a státními orgány, útrapy, mučení či jiné nelidské zacházení. Na otázku, zda si je plně vědom svého protiprávního jednání v souvislosti se svým neoprávněným pobytem na území České republiky a možných důsledků z něj vyplývajících, odpověděl, že ví, že když něco poruší, tak mu za to něco hrozí, ale neví, co. Žalobce rovněž uvedl adresu, kde v Praze bydlí, k dotazu dále uvedl, že nikde nepracuje ani nemá sjednanou žádnou práci. V Uzbekistánu pracoval jako pomocník pekaře, tím si vydělával peníze na letenku do Evropy. Je zdravý, pravidelně neužívá žádné léky, nenavštěvuje žádného lékaře. Má finanční prostředky na živobytí, ale ne na letenku. Má asi 150 USD. Je svobodný a bezdětný; v Uzbekistánu má rodiče, staršího bratra a sestru, všichni žijí společně v jednom domě mimo jeho sestru, která je vdaná a bydlí jinde. Je s nimi pravidelně v kontaktu přes telefon, volají si jednou týdně. V České republice ani v Evropské unii nemá žádné příbuzné. V České republice se nenachází žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči, ani osoba, kvůli které by ukončení žalobcova pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Pokud by se měl vrátit, má se kam vrátit, bude zase bydlet společně s rodiči. Má vlastní auto. V Uzbekistánu jsou těžké podmínky, jeho starší bratr má manželku a dvě děti a žije společně s jeho rodiči v jejich

domě a pro žalobce tam již není místo. Pokud by se ale musel vrátit, bydlel by s nimi. Dále odmítl odpovědět na otázku, zda vycestuje dobrovolně z České republiky v případě správního vyhoštění. K dalšímu dotazu podotkl, že nemá finanční prostředky na vycestování. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 29. 9. 2017 č.j. KRPA-339476-20/ČJ-2017-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. Ministr vnitra v odvolacím řízení vydal závazné stanovisko ze dne 14. 2. 2018, jímž potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018 č.j. CPR-29062-9/ČJ-2017-930310-V240, jímž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k této velmi obecné námitce uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto zjištěného skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, soud se touto námitkou blíže nezabýval.
12. Pokud jde o námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud i při vědomí skutečnosti, že tato otázka se posuzuje jakožto neurčitý právní pojem (a nikoliv správní uvážení), jak správně připomněl žalobce, uzavřel, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného (tato rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek) tato právní otázka byla v daném případě posouzena správně. Žalovaný se k otázce přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života vyjádřil v napadeném rozhodnutí na s. 5 až 8. Žalovaný zde mimo jiné výstižně uvedl, že

žalobce nepřednesl žádnou skutečnost, která by poukazovala na to, že by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života; jeho veškerá rodina se nachází v Uzbekistánu; na území České republiky ani Evropské unie nemá nikoho. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Žalobce je svobodný, bezdětný, není ve věku seniora a jeho zdravotní stav je dobrý. Na území České republiky přicestoval na základě turistického víza, které bylo uděleno pouze na dobu 14 dnů, a na území pobýval legálně pouze 6 dnů. Délka pobytu žalobce na území není tak dlouhá, aby nemohlo být vydáno správní vyhoštění. Na území České republiky nemá žádný majetek, pohledávky, závazky ani žádné kulturní a společenské vazby. Na území České republiky se stýká pouze se svými krajany. Pokud by se musel vrátit, mohl by bydlet u svých rodičů, kde bydlel i před svým odjezdem. Neztratil vazby na svůj domovský stát. S odkazovanými závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a podotýká, že ani v řízení před soudem žalobce neuvedl žádnou okolnost svědčící o tom, že by v jeho případě byla naplněna podmínka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Z uvedených důvodů zdejší soud shledal danou žalobní námitku nedůvodnou.

13. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území České republiky v řádu několika málo dní. Soud podotýká, že i neoprávněný pobyt v řádu několika málo dnů je nezanedbatelná doba vzhledem ke skutečnosti, že schengenské vízum bylo žalobci vydáno pouze na dobu 14 dnů. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (v odkazovaném případě disponoval cizinec, rovněž Uzbek, taktéž 14denním schengenským vízem). Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Nemůže ani obstát námitka, že správní orgány opomněly zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalovaný přitom ve prospěch žalobce zohlednil skutečnost, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně pouze krátkou dobu a dobrovolně se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně (viz s. 9 žalobou napadeného rozhodnutí).
14. Pokud se jedná o námitku odchýlení se od běžné praxe správního orgánu, čímž dle žalobce měl žalovaný porušit zásadu legitimního očekávání, jakož i s tím související námitku, že žalobci vůbec nemělo být uloženo správní vyhoštění, soud uvádí, že v posuzovaném případě, na rozdíl od případů odkazovaných v rozhodnutích citovaných v žalobě, délka neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky činila více než tři dny (v případech odkazovaných v žalobě šlo o pouhý jeden den), přičemž tato délka v poměru k celkovému počtu dní, po něž byl žalobce oprávněn pobývat na území schengenského prostoru, činí více než jednu pětinu. Takovou délku neoprávněného pobytu pak rozhodně nelze považovat za zanedbatelnou, čímž se posuzovaný případ liší od případů, na něž žalobce odkazoval v žalobě. Co se týče odkazu žalobce (učiněného na jednání před zdejším soudem dne 31. 5. 2018) na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2018 č.j. 2 A 144/2017-23, zdejší soud uvádí, že naproti tomu Nejvyšší správní soud ve shora odkazovaném rozsudku

ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29 neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince (a to rovněž v délce jednoho roku) za neoprávněný pobyt cizince i v řádu pouhých několika hodin.

15. Dále lze pro dokreslení situace odkázat na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v jiné věci, kde jsou obsaženy mimo jiné obecné informace o praxi uzbekých státních občanů cestujících do České republiky: *„Stále častěji přibývá případů, kdy občané Uzbekistánu pobývají po skončení platnosti víz a toto se snaží zhojit dobrovolným dostavením se na cizineckou policii. Tyto cizince nespojuje pouze jejich občanství, ale i další společné znaky. Jejich pobyt na území je krátkodobý pouze v řádu několika dnů, přičemž se dostaví k policii bezprostředně poté, co jim uplynula platnost pobytu. Obvykle přicestovali na území schengenského prostoru na základě krátkodobého schengenského víza typu C s krátkou délkou pobytu, které jsou jim vydány za účelem turistiky, konference nebo sportu.... Na místo toho, aby iniciovali žádost o prodloužení uděleného víza, se cizinci vydávají cestou opačnou, kdy na území České republiky setrvávají po platnosti krátkodobého víza s vědomím toho, že jejich vycestování nebude s ohledem na politickou situaci v jejich domovském státě možné, a tím budou moci i nadále pobývat na území České republiky (srov. § 33 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). Stále častěji se množí případy, kdy dochází účelově k obcházení krátkodobých víz, vyvolává potřebu změnit při zachování zásady individualizace správní praxi. V roce 2017 totiž eviduje nalézací správní orgán již 231 případů nesoucích zmíněné společné rysy.“* Zdejšímu soudu je známa praxe orgánů cizinecké policie, jež v poslední době i s ohledem na uvolnění poměrů v Uzbekistánu vydávají těmto cizincům rozhodnutí o uložení správního vyhoštění s tím, že na cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Přitom ze strany správních soudů byly již některé žaloby proti takovým rozhodnutím zamítnuty (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 13 A 35/2018). Z uvedených důvodů zdejší soud neshledal důvodnou námitku porušení základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 4 správního řádu, tedy zásady, že správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
16. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.